

Autor: Karel Veliký

Takto pojmenoval Guillaume Faye koncept obrody Evropy jakožto světové velmoci.

Sdružení pro výzkum a studium evropské kultury (Groupement de recherche et d'études pour la civilisation européenne, GRECE) vzniklo v revolučním roce 1968. Za cíl si kladlo obrodit pravicovou kulturu, která po roce 1945 víceméně ležela ladem (tj. nebyla dále kultivována) a vytvořit tak kulturu novou. Členové GRECE ji začali stavět na třech základech:

V návaznosti na Armina Mohlera vyzdvihováním tezí myslitelů předválečné tzv. konzervativní revoluce ze zapomnění (Spengler, Moeller van den Bruck, Schmitt, Jünger, Freyer aj.)

Stojíme tvář v tvář největší výzvě od pádu římské říše. Je třeba „semknout rady“, ne prohlubovat staré spory.

etologie, sociologie, sociobiologie, antropologie a genetiky (Lorenz, Gellner, Wilson, Eysenck, Jensen, Pearson, Monod aj.).

Na poznatcích indoevropsistiky, lingvistiky i skrze filozofické výboje a tradicionalismus (Dumézil, Eliade, Platon, Varenne, Wikander, Rougier, Heidegger, Ruyer, Evola aj.) oživit a upevňovat předkřesťanský substrát evropské duchovnosti a etiky – jakožto ústřední části kultury –, a přispívat tak k opětovnému šíření „staronového mýtu“, jak jej poprvé vyjádřili Wagner (*Prsten Nibelungův*) a Nietzsche (*Tak pravil Zarathustra*).

K tomu sloužily časopisy jako *Éléments*, *Nouvelle École*, *Krisis* či *Études et Recherches*, jakož i knižní nakladatelství (Éditions Copernic), pořádání seminářů, kolokvií a letních univerzit pro tkaní vlivových sítí a pronikání do systémových struktur.

Deset let postupovalo GRECE „skrytě“ a budovalo pozice na univerzitách (*Club de l'Horloge*), v mainstreamovém tisku (*Le Figaro Magazine*, *Valeurs Actuelles*, *Le Spectacle du Monde*) a prostřednictvím svých sympatizantů z akademického dorostu i ve státní správě a v politice. Až v roce 1979 je „objevila“ média, resp. byl jimi proti „ideologické diverzi“ GRECE podniknut silný protiútok. Tak se stalo, že na přelomu 70. a 80. let se „nová pravice“, jak média tuto iniciativu pojmenovala, stala módní a šířila se po Evropě. Zároveň začala být i kompromisní, takže ji opustil jeden z jejích zakladatelů a inspirátorů – Giorgio Locchi. Skutečnou ránu pro novou pravici znamenalo vítězství socialistů ve volbách v roce 1981 (Mitterrand se stal prvním socialistickým prezidentem Francie). Móda přešla, grecisté ztratili a vyklidili mnohé dobyté pozice, sympatizanté či přispěvatelé z establishmentu se začali distancovat. [*] V této situaci, po porážce na domácí půdě, se nová pravice obrátila ven – začala hledat spojence proti systému ve třetím světě (heslo: „Evropa a třetí svět vedou stejný boj!“, tj. boj proti velmocem, které si rozdělily svět – USA a SSSR). Nastoupení tohoto národně-revolučního směru znamenalo jednak ústup z témat bodu dvě (viz výše) a posílení antiamerikanismu, jednak další marginalizaci – do poloviny 80. let se nová pravice ocitla bezmála tam, odkud

vyšla: na samém okraji francouzské společnosti, v „ghettu“. V té době ji Faye opustil.

V *Archeofuturismu*, v knižním titulu, jímž se Faye po dvanácti letech absence k metapolitice vrátil, popisuje chyby, kterých se podle jeho názoru nová pravice dopustila, přičemž opakovaně připomíná svou spoluzodpovědnost. I když česká a moravská radikální pravice, vždy nesrovnatelně slabší než ta francouzská, žádným podobným vývojem – z historických i jiných důvodů – neprošla a spíše jen přežívá v nepřiliš jasném hnutí několika málo myslí a srdcí, přesto i pro ni může být snad Fayeho rozbor v něčem poučný.

Chyby nové pravice

„Dvojjí jazyk“. Redaktoři GRECE se příliš bavili nejednoznačností svých textů, zvláště v kontrastu s ilustracemi. Opatrnost nebo i odpovědnost zase přispívaly k hojnému užívání „asi, snad, možná“. „Duch doby“ ostatně přál relativizaci všech dosavadních hodnot moderny a představitelé pravicové „nové kultury“ se na tom velice aktivně podíleli, dokonce se cítili být jedinými autentickými představiteli francouzské postmoderny, která nietzscheovskými upozorňovala na pomíjivost všeho dění a pravd (a tedy nutně i „pravd“ o rovnostářství, ekonomismu, lidských právech apod.), znovu objevovala některé modernitou potlačené duchovní obsahy (důraz na celistvost, organismus, holismus) a podrobovala přísné kritice vládnoucí logocentrismus ve prospěch „návratu mýtu“.

Exploatace a politizace novopohanství jdoucí ruku v ruce s protikatolickým postojem. Přitom katolicismus, alespoň ten tradiční (tj. nedemokratický, neliberalistický, neekumenický apod.), byl a je podstatnou složkou francouzské pravice, od starých (monarchistických) reakcionářů po (republikánské) konzervativce. Tento rozkol navíc nesplnil očekávání. Původním záměrem GRECE bylo totiž vrátit do oběhu, lépe: do každodennosti, něco z hodnot a názorů dochovaných v textech předkřesťanské Evropy. Viditelnějším výsledkem těchto snah byl však každopádně spíš folklorismus, muzejnictví a archivářství, „víkendové pohanství“, „hry, na něž se nevěří“ (druhá religiozita, jak to označil už Spengler). Dnes do tohoto výčtu patří i řada čtenářů, diváků a hráčů žánru *fantasy*.

S výše uvedeným souvisí i nepřiměřený důraz na archeologické památky a primitivní umění v publikacích GRECE. Vždyť evropská umělecká kultura se mnohem spíše než v pravěkých rytinách do skal, starověkých bronzích či malovaném nábytku, lidových krojích a naivních řezbách raného novověku, vyjadřuje – podle Fayeho – v **remešské katedrále**, v zámku **Chambord** s jeho spirálovitě vzájemně propletenými **schodišti**, v malbách a kresbách Leonarda da Vinciho, ale i v komiksech **Tanina Liberatoreho** či belgické školy (**Tintin**, **Nero**), v designu Ferrari a raket Ariane 5! Příliš mnoho psaní o dávných evropských tradicích, zapomenutých, nefunkčních, mytických, se míjí s cílem, jímž je sebezpotvrzení současné evropské kultury vůči její probíhající afroamerikanizaci a islamizaci.

Nedostatečná pozornost vůči konkrétním problémům. V 70. letech GRECE „zprava“ reflektovalo poznatky revoluce v biologii (**Monod**, **Wilson**, **Lorenz**) a významně se podílelo na oživení debaty o eugenice, etologii, o rozdílech v inteligenci různých lidských skupin i jedinců, o postavení ženy a lidské sexuality ve „společnosti spektaklu“,

ale také o perspektivách ekonomie a ekonomiky. Jenže během 80. let „nová pravice“ postupně fosilizovala ve sdružení stále více pěstící literární vzdělanost starého typu. A biopolitiku či genopolitiku zároveň nahradila „ideologie třetího světa“ jako potencionálního spojence poražené Evropy proti velmocem – USA a SSSR – které si ji rozdělily a okupovaly jako i jiné kontinenty (viz soupeření západního kapitalismu a východního komunismu v Africe, Asii a Jižní Americe). Hodně se zkrátka psalo o „ideách“, ale málo o „věcech“ jako jsou urbanismus, energetika, fiskální politika, životní prostředí, zdravotnictví, vzdělávání, kriminalita, technologie, mediální komunikace.

Slepá ulička etnopluralismu. Etnopluralismus je původní doktrínou „nové pravice“, která říká, že všechny národy mají právo na to, zachovat si svou odlišnost, různorodost, a bránit se kolonizaci, ať už kulturní, vojenské, etnické, politické nebo ekonomické (čili od křesťanství až po monoteismus Trhu). Od 90. let minulého století, kdy bylo umožněno stále většímu počtu příslušníků různých neevropských (nebělošských) národů usazovat se na našem kontinentu, je ovšem sebevražedné požadovat **zde** pro ně totéž, co pro Bretonce, Korsičany, Basky, Lužické Srby, Slezany aj. původní evropské národnosti. Hlásat „právo na odlišnost“ pro Evropany na jejich vlastní půdě, to už je pro Fayeho trestuhodná slabost! Toto odmítání etnocentrismu pak „novou pravici“ zavedlo k doktríně komunitarismu, který je „řešením“ ještě výbušnějším než multikulturalismus, neboť první předpokládá na jednom teritoriu těsné soužití různorodých etnických skupin s vlastním právem, zvyky a hodnotami namísto atomizovaných a znekulturněných („konzumizovaných“) jedinců konceptu druhého.

Špatně uplatněný gramscismus neboli „metapolitika“ (ve smyslu, že „trvalejší politická moc může být dobyta jedině po vítězné ‚bitvě o kulturu‘, nikoli před ní“). Jenže za Gramscim stála disciplinovaná, přísně hierarchická a aktivní komunistická strana, žádná „volná síť“ sympatizantů, čtenářů a posluchačů, nezávislých jednotlivců a malých kroužků, bez zodpovědnosti, bez soutěže. Nová pravice prezentující se jako „laboratoř idejí“ nevytvořila, a ani nechtěla vytvořit, vlastní politickou sílu. Měla své křídlo v giscardovském (liberálním) prezidentském táboře, v Chirakově gaullistické partaji, a podporovala Parti des forces nouvelles (Strana nových sil), která v druhé polovině 70. let zastíňovala Le Penovu FN. Avšak byla to právě Národní fronta, která během 80. let uplatnila rétoriku nové pravice (právo na odlišnost, etnopluralismus) v praktické politice a dosáhla volebního průlomu (10 % hlasů, tj. dva miliony voličů ve volbách roku 1986). To už ovšem GRECE, přeskupené na národně-revoluční pozice, nezajímalo, neboť poněkud plebejská Národní fronta, vždy se sklony ke katolicismu a protiněmeckému nacionalismu, byla (tehdy) loajální také k atlantické alianci a západnímu tržnímu hospodářství čili k demoliberalismu.

Závěry: Už žádná dvojsmyslnost, jasná sdělení! Následek: v roce 2000 skupina *Terre et Peuple* organizuje v Paříži demonstraci na Fayeho podporu, neboť byl za knihu *La colonisation de l'Europe: discours vrai sur l'immigration et l'islam* (Kolonizace Evropy: pravdivé pojednání o imigraci a islámu) obžalován z „politické nekorektnosti“ a odsouzen k vysoké („likvidační“) pokutě. Méně „muzejnictví, archivářství a literátství“! Vždyť stojíme tváří v tvář největší výzvě od pádu římské říše. Je třeba „semknout řady“, ne prohlubovat staré spory (u nás: mezi svatováclavskou a husitskou tradicí, mezi Čechy a Němci, mezi Čechy a Rusy, mezi „legendou první republiky“ a „budováním socialismu“ atd.). „Mobilizovat“ evropské

uvědomění a „ozbrojovat“ intelekt znalostmi, které neprošly čistkami „politické korektnosti“. Otevřeně se hlásit k etnocentrismu a podporovat každou protisystémovou stranu či iniciativu, třebaže v nich nebude vše podle našeho gusta. Takové jsou naše úkoly.

Anglický překlad *Archeofuturism* z nakladatelství Arktos si můžete **objednat** i u nás.

Poznámka:

* V patronátním výboru GRECE byli vedle četných spisovatelů jako Jean Cau nebo Arthur Koestler např. i britský genetik Darlington, dětský psychiatr Debray-Ritzen, sociolog Jules Monnenrot, religionista Eliade, ale také generální ředitel závodů Citroën Pierre Bercot a historik umění René Huyghe. Celkem asi 200 lidí. Ti všichni reagovali na plíživý nástup dogmat nové levice, která dnes ovládají „veřejné mínění“ i „vědeckou debatu“. Jak moc se doba změnila, ukazuje tzv. Heidelberský manifest, v němž se již r. 1981 (!) němečtí akademici odvážili upozornit na hrozící „etnickou katastrofu“ v Evropě. Dnes jejich nástupci na univerzitách, až na vzácné výjimky, „drží hubu a krok“ i tváří v tvář přílivu milionu alogenních. A mnozí tuto deformaci evropských národů nejen obhajují, ale dokonce doporučují!!!